

Hodnocení bakalářské práce Anny Kunáškové Vztah k domovině ve vybraných novinových příspěvcích Jana Drdy z let 1939 – 1955

Především vítám zaměření práce k „drdovské“ problematice, jedna z výrazných (a samozřejmě rozporuplných) osobností našeho písemnictví, doposud stále bez monografie, je obcházená literární historií opatrně až bázlivě, jindy opovržlivě, vyhýbána stejně často jako vysmívána a a priori a prvoplánově diskvalifikována. Díky za toto téma!

Práce se mi však neposuzuje snadno, své rozpaky se pokusím předložit: nezařazoval bych zřejmě mezi zkoumané texty obě povídkové knížky, první pro téměř bezdechou a spontánní výpověď diktovanou obecně sdílenými emocemi (Němá barikáda), druhou (Krásná Tortiza) pro jednostrannou a jednoznačnou, a vlastně očekávanou a požadovanou a tedy zcela bez obalu i poskytnutou ideologickou službu; váhal bych i nad třetím textem (Horká půda), jedná se o jistý druh ideologického „vývozu“ a sotva v ní hledat emoce jiné než transparentně pozitivní. Pozornost bych však naopak – mělo-li by se skutečně jednat o emoce niterné a nikoliv zcela předvídatelné – obrátil k textu, považovanému (a např. E. Hostovským přímo označenému) jako „světová četba“ – totiž k Putování Petra Sedmilháře, leč uvědomuji si, že toto může být otázkou názoru.

Autorka v počátku práce zodpovědně uvádí rozličné obsahy pojmů jako „domov“, „domovina“ atd., povětšinou tak, jak jsou interpretovány i vnímány v rovně „normálu“, u Drdy i jeho sestry Marie však bylo vše jinak! Své rodiče de facto nepoznali, putovali po pěstunech, kteří postupně umírali, takže sourozenci střídali své „domovy“, „vychovatele“ i „rodiče“ a hledání domova, domoviny atd. coby onoho „hnízda bezpečí“ u obou (nás však zajímá především Jan) může být poněkud jinou aktivitou a s jinou „náplní“, než u jedinců šťastnějších, i proto zmiňuji a přidávám do případné diskuse ono Putování.

Abych však splnil „opponentskou povinnost“: autorka uvádí, že Jan Drda „se svou ženou vychovali čtyři děti, tři syny a jednu dceru“ (s. 5), nevím, odkud byl tento údaj čerpán, ale pravdou je, že manželé Drdovi měli dětí pět, syny sice „jen“ dva

(Petr *1944, Jakub *1950), zato dcery hned tři (Jana *1940, Zuzana *1946 a Světla-
na *1951); na s. 6 je uvedeno, že „již v roce 1940 vydal Drda svůj první román...“,
míněno Městečko na dlani. Opět tomu není tak – první román, pro děti, vydal v se-
dmnácti letech (1937) pod pseudonymem Áda Vlach (*Cirkusák Vincek, pes Matyáš a
opička Brunhilda*); dále: Jan Drda nebyl nikdy „předsedou Syndikátu českých spi-
sovatelů“ (s. 9), a tudíž jím nemohl být ani „v době, kdy se Syndikát měnil ve Svaz“
(tamtéž); cestopis *Horká půda* nemohl být „v roce 1955 vydáván na pokračování v
Lidových novinách“ (s. 25), neboť jejich vydávání bylo zastaveno v r. 1952, ale vy-
cházel v Literárních novinách. Pár gramatických drobností vynechám, pouze in mar-
gine: předpokládám, že ve větě „část života prožil (Drda) na zámku v Dobříši, kde
měl svou permanentní rezistenci“ (s. 5) má autorka na mysli „permanentní reziden-
ci“.

Lze zvažovat, zda Němou barikádu a Krásnou Tortizu lze přijímat jako „novi-
nové příspěvky“, jisté otazníky by mohly vyvolat i Listy z Norimberka, spíš snad ob-
žalovací spis než cokoli jiného (Drda byl na norimberský proces přímo delegován
jako novinář a ony fejetony vznikly coby reakce na jeho atmosféru jaksi „navíc“), to
vše by mohla být dílčí témata k rozpravě při obhajobě, stejně jako otazník, jenž au-
torka nabízí na s. 19: totiž zda Drda „nenapsal Němou barikádu jen proto, aby si zís-
kal popularitu u čtenářů, a zdali jsou jeho pocity upřímné“ (s. 19).

Práce je napsána poctivě a zodpovědně zřejmě s upřímnou vírou v serioznost
uvedených zdrojů, žel opírá-li se o sekundární literaturu vydávanou v rozpětí více
než půl století, zvláště v Čechách možno předpokládat – žel! - větší či menší (zde spí-
še větší) poplatnost dobovým příkazům či módám.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako velmi dobrou až
dobrou.

V Plzni 23. 8. 2020

Jiří Staněk

Souhlas s originálem

OPONENT

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra českého jazyka a literatury

J. Staněk